

מסכת חלה

פרק ד

א. שתי נשים שעשו שני קבין, ונגעו זה בזה, אפלו הם ממין אחד, פטורים. ובזמן שהם של אשה אחת, מין במינו, חייב. ושל אשה במינו, פטור:

ב. איזה הוא מין במינו, החטים אינן מצטרפות עם הכל, אלא עם הפסמין. השעורים מצטרפות עם הכל, חוץ מן החטים. רבי יוחנן בן נורי אומר, שאר המינים מצטרפין זה עם זה:

ג. שני קבים, וקב ארז או קב תרומה באמצע, אינן מצטרפין. דבר שנטלה חלתו באמצע, מצטרפין, שכתב נתחייב בחלה:

ד. קב חדש וקב ישן שנשכו זה בזה, רבי ישמעאל אומר, יטל מן האמצע, וחקמים אוסרים. הנוטל חלה מן הקב, רבי עקיבא אומר, חלה. וחקמים אומרים, אינה חלה:

ה. שְׁנֵי קַבִּין שֶׁנִּטְלָה חֲלָתוֹ שֶׁל זֶה בִּפְנֵי עֲצָמוֹ וְשֶׁל זֶה בִּפְנֵי עֲצָמוֹ, חֲזַר וַעֲשָׂאוּ עֶסֶה אַחַת, רַבִּי עֲקִיבָא פּוֹטֵר, וְחֲכָמִים מְחַיְבִין. נִמְצָא חֲמָרוֹ קָלוּ:

ו. נוֹטֵל אָדָם כְּדֵי חֲלָה מֵעֶסֶה שֶׁלֹּא הוֹרְמָה חֲלָתָהּ, לַעֲשׂוֹתָהּ בְּטֻהָרָה, לִהְיוֹת מִפְּרִישׁ עָלֶיהָ וְהוֹלִיךְ חֲלָת דִּמָּאֵי עַד שֶׁתִּסָּרַח. שֶׁחֲלָת דִּמָּאֵי נִטְלָת מִן הַטָּהוֹר עַל הַטָּמֵא, וְשֶׁלֹּא מִן הַמָּקוֹר:

ז. יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיוּ אֲרִיסִין לְנֹכָרִים בְּסוּרְיָא, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב פְּרוֹתֵיהֶם בַּמַּעֲשָׂרוֹת וּבַשְּׂבִיעִית, וְרַבִּין גְּמַלְיָאֵל פּוֹטֵר. רַבִּין גְּמַלְיָאֵל אוֹמֵר, שְׁתֵּי חֲלוֹת בְּסוּרְיָא. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, חֲלָה אַחַת. אַחְזִיזוּ קָלוּ שֶׁל רַבִּין גְּמַלְיָאֵל וְקָלוּ שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. חֲזָרוּ לִנְהוֹג כַּדְּבָרֵי רַבִּין גְּמַלְיָאֵל בְּשְׁתֵּי דָרָכִים:

ח. רַבִּין גְּמַלְיָאֵל אוֹמֵר, שֶׁלֹּשׁ אֲרָצוֹת לַחֲלָה. מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַד כְּזִיב, חֲלָה אַחַת. מִכְּזִיב וְעַד הַנֶּהָר וְעַד אֲמֻנָה, שְׁתֵּי חֲלוֹת, אַחַת לָאוֹר וְאַחַת לַכֶּהֶן. שֶׁל אוֹר יֵשׁ לָהּ שְׁעוֹר, וְשֶׁל כֶּהֶן אֵין לָהּ שְׁעוֹר. מִן הַנֶּהָר וְעַד אֲמֻנָה וְלַכֶּהֶן, שְׁתֵּי חֲלוֹת, אַחַת לָאוֹר וְאַחַת לַכֶּהֶן. שֶׁל אוֹר אֵין לָהּ שְׁעוֹר, וְשֶׁל כֶּהֶן יֵשׁ לָהּ שְׁעוֹר. וְטָבוֹל יוֹם אוֹכְלָהּ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֵינּוּ צָרִיף טְבִילָה. וְאַסוּרָה לְזָבִים וְלַזְבוֹת לַנֶּהָר וְלִיּוֹלָדוֹת, וְנֶאֱכָלָת עִם הַזֶּר עַל הַשִּׁלְחָן, וְנִתְּנָת לְכָל כֶּהֶן:

ט. ואלו נתנין לכל כהן, החרמים, והבכורות, ופדיון הבן, ופדיון
פטור חמור, והזרוע, והלחיים, והקבה, וראשית הגז, ושמן שרפה,
וקדשי המקדש, והבכורים. רבי יהודה אוסר בבכורים. כרשיני
תרומה, רבי עקיבא מתיר וחקמים אוסרים:

י. נתאי איש תקוע הביא חלות מביתר, ולא קבלו ממנו. אנשי
אלכסנדריא הביאו חלותיהן מאלכסנדריא, ולא קבלו מהם. אנשי
הר צבועים הביאו בכוריהם קדם עצרת, ולא קבלו מהם, מפני
הכתוב שבתורה (שמות כג), וחג הקציר בכורי מעשיך אשר תזרע
בשדה:

יא. בן אנטינוס העלה בכורות מבבל, ולא קבלו ממנו. יוסף הכהן
הביא בכורי יין ושמן, ולא קבלו ממנו. אף הוא העלה את בניו ובני
ביתו לעשות פסח קטן בירושלים, והחזירוהו, שלא יקבע הדבר
חובה. אריסטון הביא בכוריו מאפמא, וקבלו ממנו, מפני שאמרו,
הקונה בסוריא, פקונה בפרור שבירושלים: